

Nedá›le aneb jak jsem se stal paragá›jním

Hororová› parafejeton o tom, jak to vá›jechno zaá›alo...

Bylo nebylo... Jednoho krá›jnsá›ho dne se dva blbci rozhodli, á›že si zkusá›- skok s padá›jkem. Tak si zvolili datum a poá›žá›jda jistá›ho á›jálence, která› tuto adrenalinovou kratochvá›-li jíá›ž ná›jaká›ž á›as provozuje, aby je pá›tmihlá›sil na kurz zá›kladná› v á›žcviku.

Bá›á› je tedy ochotná› pá›tmihlá›sil na poá›žadovaná›ž v á›kendová›ž termá›n...

... vzal jsem si tedy v pá›jtek dovolenou a rá›jno v 8:00 uá›ž stá›il s kamará›dem Michalem pá›tmipraven v uá›ebná›, která› se nachá›žá›- ve sklepa› jednoho á›iná›žovná›ho domu v Praze. (Pozdá›ji se uká›žalo, á›že kdybychom si pá›tmispali, tak se nic n ostatná›- se tam nenucená› zaá›ali schá›zet kolem devá›jtá›, jeden borec dokonce dorazil aá›ž po obá›dá›...)

V uá›ebná› ná›s uvá›tala instruktorka drsná›žm paragá›jnská›žm pohledem. Kdyá›ž jsem jí zdvoá›tmile poá›žá›j dal o skripta, tak odpová›dá›la, á›že jistá›, ale á›že by si radá›ji nejdá›tmá›-ve vybrala pená›-ze. S naivná›m v á›žrazem roá›ná›ho kokrá›paná›la zaplatili pá›tmá›-sluá›jnou á›á›stku a za odmá›nu si smá›li zout boty a vyfasovat po jednom v á›žtisku tiskoviny, která› ná›s má›la nená›padná› uvá›st do nová›ho svá›ta, která›ž zná›- jen ptá›jci a v á›tá›jina lidá›- o ná›m pouze sná›-. Po vstupu do uá›ebny nejprve zaujaly á›tyá›tmí paraá›jutistická› v á›žstroje, která› visely za skoby ve stropá› a já› se v duchu nemohl zbavit asociace ná›jaká›žm speciá›lná›m S-M salá›nem, kde s kamará›dem visá›-me zcela bezbranná›- v tá›chto postrojá›-ch, pá›tmíá›emá›ž ná› bodrá›j dá›vka domlouvá›j decentná› ozdobená›žm biá›-kem...

á›žNo, to to zaá›-ná›já›œ, povzdechl jsem si. Dá›vka ná›jm ale má›sto biá›ová›jná›- nabá›dla má›sta k sezená›- a pustila vide kde ná›jacá›- hejsci, kteá›tmá›- tento sport evidentná› kombinujá›- s ná›jakou moderná›- syntetickou drogou, dá›lajá›- pá›tmemety v volná›žm pá›jdu a serfujá›- ve vzduchu na prknech. Celá› tato propagaá›ná›- nahrá›vka byla vkusná› doplná›na rockovou nezá›vislou muzikou a zá›tmejmá› ná›s má›la dostateá›ná› nadchnout pro pá›tmá›-á›tá›- dá›ná›-. Zatá›mco Michal jim to seá›žra a s nefalá›žovaná›žm á›divem hltal obrazovku (jeho oá›i á›tmá›-kaly: á›žAno, tak tohle bych chtá›l jednou zkusitá›œ!), tak já› jsem prozá›metelná›já›- Máj vrozená›j nedá›vá›ra v nová› v á›ci mi nedovolovala sledovat tento ká›žá›ovitá›ž dokument a radá›ji zaá›al listovat skripty. Po prvná›m otoá›ená›- strá›jek jsem se má›jlem rozbreá›el a myslá›-m, á›že to na mná› muselo bá›žt víc v duchu se mi promá›tl kolá›nská›ž urnová›ž háj, kde v jednom docela malá›m oká›žnku bylo moá›žno spatá›tmíti má›žmá›nœ fotografii a letopoá›et 10. 7. 1974 - 17. 7. 2005. Co jiná›ho taká›ž má›-á›že á›lová›ka napadnout, kdyá›ž si fascinovaná› pá›tmé orá›jmovaná› upozorná›ná›-:

! VAROVÁ›NÁ› !

PARÁ› UTISTICKÁ› VÁ›STROJ NÁ›ŠKDY NEFUNGUJE SPRÁ›VNÁ›Š I PÁ›ESTO, Á›žE BYLA SPRÁ›VNÁ›Š VYROBENA, ZKOMPLETOVÁ›NA A ZABALENA. RISKUJETE VÁ›-NÁ› ZRANÁ›ŠNÁ› A SMRT PÁ›I KÁ›žDÁ›žM SESKOKU.

Napadlo mě, že by na jí alespoň ušetřili za parte, stačilo by tuto slohovou perlu pouze vystihnout a nalepit na urnu to si snad dala - prdelá? podsunul jsem skripta k nosu Michalovi. Ten ovšem jen velmi nerad odvrátil oči od zbytku, klová s prknem přistával na vodní hladině. Žkurva neum na tu chylárnu a podvej se na tohle, domáhal plačtivě. ŽVidá to? ŽNo jo, to nesmá tak brát, odvrtil káimoi, Ájilhaje stáje jednám okem po naprpráivá osm borcá ve voln½m pájdu rzná proplátalo a dámyslná mánilo sestavu. ŽAle jak to? Kdy¾ JE VÁ ECHM POÁÁDKU, tak jak½ NEFUNGUJE? do¾adoval jsem se uspokojivého v½kladu. ŽTak, no, nefunguje. To je jen ta hláka, aby byli krytá, vysvátloval mi kamarád s trpálivostí uáitele vyrovnávací tÁÁdy. ŽNo tak to Ti pákn povzdechli jsem si s v½razem ukáivdánoho Lauera z grotesek Laurel & Hardy. Ž½e já ty dva litry radá nedal bance dlu¾ám jim je u¾ mášcá...

Poté následoval v½klad o padáicích, chovájně na letišti a paraútlustickém v½stroji. Tempo informací bylo poměrně značné a za chvíli byl čas obda. Odpolední program byl zajímavý, neboť jeho náplň bylo až jená z situací, což je vácemná honosná pojmenování toho, kdy se neúastnáci neotevřené hlavní padájkápatná. Sešlo se nás tam ve finále asi deset a postupně si všechny situace zkoušeli i na tréningách, v½hrá¾n visácích ze stropu. Instruktorka nám ochotně vysvátlovala automatické kony po otevřeně padájkou a také to, jak v tch dlouhých, nebojá se napsat nudných jest vteřin na to, abychom odhodili nefungující padájk a vytáhli zůn. Nutno říci, že tyto kony jsme si celkem zaděli za ká¾i a jeitá cestou domů se navzájem v autě Dávka nás rovná¾ seznamila se stavem tzv. psychického tunelu, kdy se paragán upne na nějakou blbost a nemá schopnost aktivovat na okamžitě kony - aktuální situace. Představil jsem si, jak letím volně pájdem a poté, co neotevřel hlavní padájk, tak nejsem schopen myslet na nic jiného než na ZEJMÁNA ŽJMENA nebo ZDA JSEM DC ZAMKNUL... S Michalem jsme si oba předěli také nově pohorky, které jsou pro seskok vyžadovány. Takže suma sumárum jsem k páteňmu večeru vystěil již 3.800,- Kč za jedinou jistotu a sice, že se za ty prachy má¾u v kdykoliv bez pány zabít...

Přestože sraz byl domluven na neděli na devěti, objevili jsme se na letišti již v sobotu odpoledne s vdomem, že uděláme náskok. Na letišti čekalo roztomilé letadlo s označením BN-2A British Norman Islander. Jeitá k tomu ležící zkláá skáou ŽSADNáš z dvouplošníkú s lidov½m v¾it½m označením Andula. U¾ ne tak my, s Protože kdy se rozhodnu skákat já, tak je kurz stáhná jednou v½jmkou za druhou. A tak se stalo, že milá Andula odlétla na soustředěně do Āeské Lápy a pro nás zbyl Islander, což není totáž, jak nás upozorovala již uáebná a jak jsme se sami máli brzo přěsváit... Mohlo mě také varovat, že kdy¾ jsem tuto informaci sdělil Bě do telefonu, tak se přouchle smál a ubezpečoval mne, že se na jím to bude lábit...

Andula je poměrně velká, pohodlně se do ní vejde asi 15 lidí a skáe se z ní celkem bezproblémově, neboť tam velké dveře a klová k má¾e prakticky vestoje vyskočit. U Islandera je situace jiná. Stroj s tmtó navenek honosně jménem je ve skutečnosti malý, uávaný, klaustrofobii vyvolávající zmetek, kam se stá¾á narve 10 lidí, kteří podlaze a jsou na sebe namačáni jako sardinky. V½skok se provádě z dvěř metrů za vrtulou, kde je stupátko. Álov musá sednout s nohama na stupátko a poté se ze sedu odrazit. Docela úroň zůle¾itost. Tento v½skok jsme si nazkoušeli u¾ v sobotu s pářslibem, že kdy¾ to teda u¾ umě, tak a¾ pájídeme v neděli na osmou ráno. áprvním letadlem. Spáte tady chlapi, ne? zeptal se nás Áf paraájkoly. ŽJistá, v¾dy¾ jsme KoláÁci, ocervázná. ŽSakra, Áf kurzu, a on si ani u deseti lidí nezapamatuje bydliitá ??? To tady fakt v½chň hulej? Jak tohle dopadne...

V neděli za deset osm čekali již dva naivní KoláÁci na letišti v dychtivém očekávání pářch okamžiků po 20 minutách objevil s nenučená stoěná ruňkem kolem krku (oni totiž pářšpávájá na letišti). K mámu Á nechápal, kdo jsme a co tam chceme. (to hulej i po ránu?) Po krátké rekapitulaci minulých dnů nás poslal, abychom si oblékli kombinózy. ŽTak, a je to tady. Co jsem to probouha provedl se sv½m áivotem? Bohuáel, pářednost tandemová seskoky, stejně tak jako u druhého a u tÁetáho letadla. V 9:30 jsem telefonem vzbudil Běou, která½ jeit

chrápal v kamrláku na letišti. Za pár minut se objevila rozespálá malá postava, v červeném triku a trenkách (on nosí JENOM červenou vají). Neustále zavájece má páťivátal a usoudil, že se pájde opíchnout. Za dvacet minut už jsem otevřenou pusou sledovali tu postavu, která na sobě měla navěc červenou kombinózu a červenou padák a h letadlu. Mezitím se zvednul vtr, v kterém zřiklaáci nesmájí skájkat. Že to si dájí prdel? My tu umáme od os vzbudí, a hned skáje? rozáiloval jsem se na Báu, která se mi odmnil zazubenm a zmizel v letadle. To j netušil, že budeme zevlovat po letišti v kombinóze uvázan k pasu až do cca 17:30, kdy se vtr uklidnil. Slunce bylo nemilosrdné, a tak někdy v tomto rozmezí jsme se navěc její, nepřadná, pomalu, ale jistě spájili...

Že tak chlapi, vtr je už lepá, jdeme pro padáky! Tahle KONKRÁTNĚ věta nás vytrhla z celodenní letargie a sevámela aludky. Už páťi zapáná padáku jsem polykal adrenalin, která mi jako páťliv dodával organismus. Tak se stalo, že má rozklepané ruce nervázná tahaly bederní popruh (ten, kdo někdy obálkal poprvé padák, si jsi vybav ten pocit) a NECHTĚ mi vytrhly kovovou kliku zřikloáho padáku. Že to jsem celý já, povzdechl jsem si a užasle na vytřhlou kliku v má ruce, která jako by ani nepatřila k mámu tělu. Bylo mi regulárně do pláje. Áť tohle by mohl být problém, JAKO KDYBYCH TO SNAD NEVŠDŠL a nacpal mi kliku zpátky. Její to šlo nájtá, stá zachránit, ale tohle mi na náladě rozhodně nepáťidalo...

STARTUJEM. Letěť táhle letadlkem, to není věc prdel. Seděli jsem tam namačkaně vřichni na sebe a já s obavou pokukoval po jedné z vrtul, která kmitala za okánkem vedle má a nabárala otáčky. Islander se jejíť nákolí zhoupl a poté se nechotně odlepil od země. Pozoroval jsem interiř tohoto kultovního stroje. Prakticky nikde nic, a to nic bylo vylepeno vnovém zřitáovém kobercem, větně bok. Zezadu mi kdosi kopal do postroje, ne naschvál, prostě jsme se tam nevešli. Že ach jo, májm já tohle zapotřebě? povzdechl jsem a sledoval SVOJE lano, které bude má. Ákol vytřhnout mi padák, zda je skutečně DOBĚ zahájknuto. Z kontroly vřstroje má vytrhnul až pohled z protějí okánka. Že tããã jo, to je vejčka jako kráje, povádám afektovaně a hodně nahlas, abych se co nejvce ztrá celém letadlem Že to asi kaádou chváli skáje, ne? Páťi pohledu na má vřřikomr ve mně ovám z Ukazoval 300 metr! I moje dostatečné z matematiky stála na to, abych si s hrázou uvádil, že jsme teprve ve ČETVRTINěš poádovaně vřřiky. Že ty vole, to nemá už zvládnoutě! za páťi jsem na Michala, která volil strmuědnáka a oš má páťi do koberce, jako by tam prěval viděť nejzámavějí kino svóho šivota. Za celá ani hřsku a jeho oš byly bez pohybu. Poprvě v letadle, a hned s vřřskokem, to byl fakt, která se nř pomalu stával náje- realitou. Strach mi najednou sevámel celěť tãlo a já definitivně pochopil, že tohle jsem asi páťehnal... Naproti mř ájklebil Báu, která se k nám nacpal do letadla, aby byl svědkem má premiáry, která snad dá ky armájdě spáť anděť nebude souasně i derněrouě Báu a si nř s neskrávaněm zřijmem vychutnával zrceněho kamará která se chystal k šivotněmu kroku, kroku do prězda, do neznáma... Že ZAMKNUL JSEMě? zasměl jsem se v duchu

Letadlo stateně bojovalo se zemskou páťitálivostí a vřřikomr se vyřplhal už na 800 m. Páť-sahám, že c neznašel pocit, kdy se álověku potá dlaně. Taky triko pod kombinózu bylo mokré, jistě jsem v tom letadle ztratil hrázov vřze. Páťi pohledu z okánka se ve má prala zřitá- smá, sice strachu, vzruženě a apatie. Hrozně jsem se báil, ale konstrukce letadla Islander mi nájtá- situaci zná, ulehovála, protože vřřskok z tohoto letadla musá břit vysvobozeně. Alespoň jsem si to myslel, to ne se Islander ustěil na letově vřřice 1 200 metr, což byla vřřika nájeho seskoku (áť páťi zřiklaáci s Báu jsme máli opustit palubu a ostatně, o nás lehá, vesele pokračovat v Jeden z instruktor pojednou OTEVĚL roletově dveě! Pohled, která se nám naskytl, se nedá popsát!!! Nikdy bych neáťekl, že 1 200 metr je taková HROZNĚ vřřika! Do letadla pronikl áerstvá vzduch, ale bylo to jině, neť tã. Áerstvá vzduch u baběky na venkě, nebo tãeba u moťme. Tohle byl zřitá-, ultra-erstvá vzduch, náco zcela co má smysly dosud nezáily. Suje jsem polkl a podával se na Michala, která z nás dvou neájeastněká má skájk prvň. I na nám bylo viděť, že v uěbně páťi sledováně filmu o stateněch paragánech byl ve znatelně lepá- k duchu má napadlo, že když áťekne NE, tak se k nám páťi- vrěťme se pákně na zem letadlem a dole si tu ostudu už ná jak rozdáme...

â€ŽPřIPRAVITâ€œ! Dřaznř½ povel instruktora mř probudil z tř, chto zbabř, lř½ch řovah. Prvnř- skřikal Břřa. Jeho v rudou vř½bavu naruřjovala pouze střř-brnř helma, z kterř se teř na mř zubil. Protoř¾e mř naskřjkřno, tak nenř-přřivřzanř½ na lano, ale otevř-rř si padřjk sřřim. Břřa se tedy jeřřtř na rozlouřenou naposled usmřil a nenucenř, varovřnř, vyskořil z letadla, jako by pouze přřmeřjel z chodby do obř½vřku... Fascinovanř, jsem zř-ral na dveřřme letadla, kde je řřtř, přřed vteřřinou střřla jeho silueta a přřemřř½lel, zda se mi to celř jen nezdřř. Otevřřenř pusa pouze c mř přřekvapenř. Instruktor nynř- upřřel pohled na Michala, kterř½ byl střřle prost vřřech emocř. Beze slov a s přřřzdnř½m pohledem Jamajskřřho feřřřřka se posunul na hranu otevřřřenř letadla a nohy polořřil na stupařku. V j tvřřřmi nebyl jedinř½ pohyb. â€ŽTy vole, on snad fakt skořř-â€œ? zanařř-kal jsem a sledoval vytřřeřřnř, poslednř popravou... â€ŽMřřEâ€œ, zařřval instruktor a plřřcl na znamenř- mřřho křřmoř je do ramena. Michal vytvořřil přř přřzu a - vyskořil! Teda vlastnř, ho tak trochu vzal vř-tr, protoř¾e se na stupřřtku zdrřel o nřř jakou desetinku vteřřiny d je zdrřivo. Instruktor se za nř-m podř-val, vytřřhl lano a KřřVL NA Mřř. Krve by se nedořřezal! Adrenalin přřřvř definitivnř přřevzal velenř- armřřdř, mřřch krvinek a vyhlřřil vřřřimeřnř½ stav. Srdce bilo na poplach, nervy mobilizovaly. Mřř tř bylo nynř- jeden velkř½ protektorřřtřř! Posunul jsem se mechanicky ke dveřřřm a polořřil nohy na stupařky. Břřh je mi svřřdkem, ř¾e takhle jsem se jeřřtř, nikdy nebřřil! Byla vidřř silnice na Uhlřřskřř Janovice, po kterř½ jezdř-vřřm k ba. Byla silnř jako bavlňka. Mořřnř po nř- jedou přřřvř, nařř, kteřřř- budou zvesela ukazovat na řřřlutř½ padřřjk, netuřřř nřřm visř- jejich blřřřnivř½ syn. Polřř-řka vypadala jako fleky na maskřřř-řch. Obtřř-řnř bylo rozeznat střřechy jen tř nejvřřtřř-řch hospodřřřskřřřch budov. Vřřř hrozňř hloubka, nebe, řřev od motorř letadla a kvřř-lejř-cř- vř-tr... Toh nenř- atrakce z Matřřřskřř pouti, tohle je realita. Hlubokřř, dřřřivřř, absurdnř- realita. â€ŽZEMřřNA ZřřJMENAâ€œ, stařř probřřhnout hlavou. â€ŽMřřřEâ€œ, zaslechl jsem povel a radřřři uřř neřřekal na to, a řřř dostanu z hrřřzy infarkt. Skořř silou do prostoru, jak nřřs uřřřili. Ze sedu a s postrojem na zřřdech to zase takovřř sranda nenř-. Hukot přřřdu ustal asi po 4 sekundřřch, kdy se otevřřel padřřjk. Co jsem dřřřlal přřřed tř-m, nevř-m, ale přřřknř to se mnou zacloumalo. Moc zpevnřř jsem nebyl, takř¾e po otevřřřenř- padřřjku mohli divřřřci tam dole dalekohledem sledovat takovřř menřřř- řř-slo, přřřipomřř-najřř-cř- unavenřřho cirkusovřřho akrobata, to kdyřř mi nohy nřřřrazem vyletřřly a řřř k hlavřř. V Humbertu by hned skořřřli s podepsanou smlouvou.

â€Žřřřřř, to byla prvnř- dobrřř zprřřřva dne. Dalřřř- pocit, kterř½ jsem si uvřřř domil, zavřřřřnř½ na řřřřřřř padřřř. Okamřřřitřř jsem zařřal hystericky kontrolovat, zda je vřřje v pořřřřřřř, jak nřřs uřřřili. Rozmotřřřvat zřřřřř, no jo, to jsem c Nenř- se řřřemu divit, po třř exhibici, kterou jsem přřředvedl po vřřřřřř. Povedlo se. Chytl jsem řřřřř-dřř-cřř- řřřřřřř a ro se po okolř-. Vidřřřl jsem svřřřho stateřřnřřho kamarřřřda, jak se houpe asi 200 metrřř ode mne. Teřř uřřř jsem byl relativnř pohodřř, a zařřř-nal pomalu vřřřřřř, řřř to snad i dobřřř dopadne. Ten pocit je super, to je fakt. Mezitřř-m se ozvala vysřř, kterřř nřřs řřřřř parařřřřř navřřřřřř zezdola na přřřřřřř. Nebylo z nř- vřřřbec slyřřř, takř¾e nezasvřřř cenř½ by se řřřře dnes skřřřř- brci z DRUTřřřVA Praha (Druřřřřřř třřřřřřř vadrňřřch - existovalo dřřřřř-ve - pozn. autora), nebořřř byla serviinřř naklonřř na k pravřřřmu rameni, kde byla upevnřř na vysřř-lařřka a pokouřřřela se zachytit alespořř řřřřř z pov Vř-tr byl jeřřřřř pomřřřřř silnřř½, takř¾e to chvřř-lemi přřřknřř zalomcovalo. Přřřřřřř- bylo trochu tvrdřřř, protoř¾e řř do pole s obilř-m vedle letiřřřř, a v obilř- se vřřřřřřř odhaduje řřřřřřř... Parakotoul nedostal ani prostřřřřř- řřřřř, byl přřřř na fřřřřř, se vřřřř-m vřřřřř. Zmizel jsem mezi klasy i se svřřřřřřř epesnř-m řřřřřřř padřřřkem. Ten zemřřřdřřřlec, c mřř polřř-řko u letiřřřř, z nřřs musřř- mř-t opravdu radost. To bude sklizeřřř! Vyhrabal jsem se z pole. â€ŽTy vole, řřř jsem letadlaâ€œ?!? Nevřřřřř-cnřř, jsem se tomu smřřřř, evidentnř, je řřřřř v třřřřřřř řřřřř!

Břřřa nřřs po gratulaci pozdřřřř ujistil, řřř to chce skřřřřkat dřřřř a proskřřřřkat se tak do volnřřřch přřřřř, kdy se z vřřřřřřř m padřřř minutu volnřřřř přřřřř, 200 km/h. To je prej ten pravej rajc, řřřřřřř lepřřřř- neřřř sex...

Tak nevř-m...

Slim Jim
Kolř-n, 19. 7. 2005

Dodatek autora:

Dnes uÅ¾ to vÃ¡m. TakÃ© vÃ¡m, Å¾e od toho dne, kdy jsem poprvÃ© skoÅil, uÅ¾ nejsem stejnÃ½. Jsem jako Amerika po 11. jsem prostÃ½ jinÃ½. PÅed tento bod obnovenÃ¡ se vÃ¡k uÅ¾ nelze vrÃ¡tit, to nejsou Windows. Tohle je napoÅ™Ã½d. Je to Å°chylnÃ½, nÃ¡vykovÃ½ a ztroÅujÃ¡cÃ¡. Ale je to krÃ¡snÃ½â€!

Blue skies!

Slim Jim, 2007

ilustrace: Save77